

Merja Mäki ◦ Kristiina Mäkimattila

Unilehmän kevätkirja

Unilehmän kevätkirja

Kirjoittaja: Merja Mäki

Kuvitus: Kristiina Mäkimattila / Murupumpula

Copyright © 2020 Lector Kustannus Oy ja em. tekijät
Kaikki oikeudet pidätetään

www.lector.fi

ISBN 978-952-7322-44-4

Painettu EU:ssa 2020

SISÄLLYSLUETTELO

PÄÄSIÄISPIDOT..... 5

Tiesitkö tämän virpomisesta?..... 25

VÄPPUKARKELOT..... 27

Tiesitkö tämän vapun juhlinnasta?..... 47

KEVÄTJUHLA..... 49

Tiesitkö tämän kevätjuhlista?..... 65

PÄÄSIÄISPIDOT

Unilehmä kurkotti kaulaansa ja kurkisti ulos Einon huoneen ikkunasta. Ulkona näkyi vain harmaiksi muuttuneita lumikasoja ja ruskeaa nurmikkoa, eikä mitään vihreää. Edessä olisi vielä monta tällaista li-kaisenharmaata kevätiltaa ennen kuin maan alta alkaisi ilmestyä leskenlehtiä ja valkovuokkoja.

Kevätiltoina olisi vielä pimeää, ja Unilehmä saisi laulaa lukemattomia unilauluja, jotta Eino ei pelkäisi nukahtaa. Ei lehmä sellaista laulamista pötsi tyhjänä jaksaisi! Unilehmän suuret luppakorvat värähtivät, kun hän kuulosteli. Eino leikki

huoneen lattialla ja pojan äiti varmaan maalasi taulujaan. Kukaan ei huomaisi.

Unilehmä levitti siniset siipensä ja pyrähti lentoon kukkatapetistaan. Hän kaarsi Einon huoneen ovesta ulos ja lensi suoraan keittiöön. Pöydällä oli maljakossa kimppu narsisseja. Unilehmä tarttui hampaillaan yhteen kukista, nyppäsi sen irti ja rouskutti kukkaa mulkosilmät suljetuina. Hän tuli tavattoman tyytyväiseksi herkullisesta pääsiäiskukasta. Ennen kuin

lehmä oikein itsekään huomasi, hän oli napsinut suuhunsa kaikki muutkin kukat, ja nyt maljakossa törötti enää vihreitä varsia.

Einon äiti suuttuisi kamalasti. Unilehmä vilkaisi häpeillen sivuilleen ja lensi kii-reesti takaisin Einon huoneeseen. Hän mäis-kähti kukkatapettiin ja haukkasi vielä sinikelloa jälkiruoaksi. Mutta nyt hän olisi valmis laulamaan itse keksimiään unilauluja ja lyömään hännällään rytmiä taivaalla he-liseville tähdille. Einon yöunet olivat sentään tärkeimmät – pääsiäiskimpun arvoiset.

Samassa vatsassa kurah-ti taas. Unilehmä ponnisti uuteen lentoon ja törkkäsi turvallaan ikkunaa auki. Hän kaarteli ojanpientareita pitkin katsomassa, josko jonnekin olisi sittenkin jo ehtinyt puh-jeta leskenlehti tai pari.

Suuren pajukon luona Unilehmä näki jotain merkillistä. Ojanpiennarta pitkin lyllersi pitkässä jonossa valkoisia, pikkuisia tupsuja. Kun Unilehmä oikein heristi luppakorvaansa, hän kuuli otusten miukuvan mennessään. Unilehmä laskeutui alem-

mas, ja nyt hän saattoi erottaa tupsuilla neljä pikkiriikkistä tassua, hännäntöpön, kaksi sil-mää, nenännypykän ja pitkät viikset. Unilehmä pettyi vähän; tupsut eivät olleetkaan kukkasia.

"Oletteko te nähneet valkovuokkoja?" Uni-lehmä varmuuden vuoksi kysyi.

"Mekö? Me olemme pajunkissoja", maukai-si lähin tupsu. "Me asumme oksissa! Ei siellä mitään vuokkoja ole!"

Unilehmä seurasi tupsujen jonoa, eikä ymmär-tänyt. "Mutta mitä te sitten siellä ojanpienta-reella teette?"

"Pakenemme!"

Unilehmä oli yhä enemmän hämillään. Hän ei nähnyt muuta pelottavaa kuin suuret vesilätäköt. "Valkovuokkojako?"

"Etkö tiedä, että huomenna on pää-siäinen!" yksi pajunkissoista räkäisi. "Lankalauantain iltana tänne tulee pää-siäisen noita!"

Toinen pajunkissa jatkoi:

"Noita pitää kaikesta pehmoisesta! Erityisesti tupsuista! Se ripustaa niitä luutaansa roikkumaan, ja me olemme saaneet tarpeeksemme kaikenlaisissa oksissa roikkumisesta!"

Kolmas otuksista maukui: "Lapset ovat ke-ränneet pajunoksia ja pelastaneet noidalta jo monta pajunkissaa – mutta meitä ei kukaan huolinut!"

"Me olemme villejä kissoja! Haluamme päästä kiertämään maailmaa, kuten lasten keräämät pajunkissat pääsivät!" pörheä tupsu vingahti vaativasti.

"Sinunkin kannattaisi kyllä paeta!" pikkuisin kissa varoitti Unilehmää. "Sinulta noita voi tahtoa itselleen häntätupsun!"

Unilehmä vilkaisi takkuista häntätupsuaan. Ei siihen saisi kukaan koskea, ainakaan lupaa pyytämättä. Pajunkissojen jono jatkoi lyllertämistään miukuen ja maukuen.

Unilehmä ei ollut aivan varma, mahtoiko noita olla totta. Olivathan he Einon kanssa tavanneet kerran ilkeän noidan, mutta se tapahtui Joulumaassa, eikä sillä noidalla ollut mitään tekemistä pääsiäisen kanssa.

Unilehmä lensi

kotiin ja kertoi Einolle kaiken. Eino huolestui. Unilehmän häntätupsu oli mitä kaunein, ja toki noita juuri sen haluaisi! Jos Unilehmälä ei olisi enää häntätupsua, miten hän sitten johtaisi tähtien orkesteria?

Samassa Einon äidin ääni alkoi kuulua työhuoneesta. Äiti puhui puhelimessa ja sanoi:

"Niin juuri, pääsiäisenä. Hän yrittää varastaa toisten onnen."

Eino vilkaisi äänen suuntaan, ja pojan ilme muuttui vakavaksi. Einon äiti kuunteli, mitä puhelimessa sanottiin ja vastasi vielä:

"Noitako? Noita karkotetaan tietenkin pääsiäiskolla! Kokko sytytetään lauantai-iltana."

Eino katsoi huolestuneena Unilehmään.

"Minusta kuulostaa siltä, että meidän täytyy ryhtyä suojelemaan sinua noidalta", Eino kuiskasi vakavana.

Eino selvästi epäröi huoneensa ovella ja piteli kättään esteenä, jottei ovea voinut kunnolla avata. Poika vilkuili vuoroin Unilehmää ja vuoroin oven ulkopuolella odottavia ystäviään. Sitten hän kuitenkin avasi oven ja päästi muut lapset sisälle.

Naapurin Siljan ja kaksosten silmät levisivät hämmästyksestä, kun he näkivät Unilehmän ensi kertaa. Unilehmä seisoj keskellä huonetta ojentelemassa kauniita siipiään, ja hänen suupielestään roikkui vielä pätkä narsissin vartta ennen kuin hän nielaisi kukkasen. Silja ryntäsi silittämään lehmän kylkeä ja kosketti varovasti tämän siipeä. Unilehmä ammahti ystävällisesti tytölle.

